Σχετικά με την καύση ή ταφή των νεκρών (Σεβ. Μητροπ. Κυρηνείας Παύλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Ιουνίου, 2011

"Η Εκκλησία καταδικάζει την καύση των νεκρών και τη θεωρεί ως αντίθετη προς τη δογματική της διδασκαλία και ως πράξη αποκρουστική, η οποία προσβάλλει βάναυσα τους κεκοιμημένους".

Τί έχει υποχρέωση να γνωρίζει ο κάθε ορθόδοξος χριστιανός;

1) Η ταφή του νεκρού ως θεία εντολή, «γη ει και εις γην απελεύση» (Γεν. 3, 19), είναι πράξη τιμής και σεβασμού προς το ανθρώπινο σώμα και ταυτόχρονα σύμβολο ελπίδας και αναστάσεως. Στην Παλαιά Διαθήκη ο πατριάρχης Ιακώβ ζήτησε από τον υιό του Ιωσήφ όταν πεθάνει να τον θάψει και μάλιστα στον τάφο των πατέρων του (Γεν. 47, 30).

2) Στην Καινή Διαθήκη ο ίδιος ο Κύριος δέχθηκε τον ενταφιασμό του σώματός του, λέγοντας στον Ιούδα: «Άφες αυτήν, εις την ημέραν του ενταφιασμού μου τετήρηκεν αυτό» (Ίωάν. 12, 7).

Η θεόσωμη ταφή του Κυρίου ύπηρξε το αποκορύφωμα της επί γης κενώσεώς του. Το άψυχο σώμα του Χριστού ενωμένο με τη Θεότητα ενταφιάζεται. Ο αρχηγός της ζωής τίθεται εν τάφω. Ο ενταφιασμός του σαρκωθέντος Λόγου μάς υποδεικνύει τον τρόπο και της δικής μας εξόδου από τον πρόσκαιρο αυτό βίο. Κατά τον απόστολο Παύλο το ανθρώπινο σώμα «σπείρεται εν φθορά, εγείρεται εν αφθαρσία» (Α' Κορ. 15, 42).

3) Ο Μέγας Αντώνιος εκφράζων την παράδοση της Εκκλησίας ζήτησε από τους μαθητές του να τον ενταφιάσουν. «Θάφτε, λοιπόν το σώμα μου σεις και κρύψτε το υπό την γην… διότι εγώ κατά ταν ανάστασιν των νεκρών θα το πάρω πάλι από τον Σωτήρα άφθαρτο» (Ο Μέγας Αντώνιος, Βίος καί Πολιτεία, εκδόσεις Ρηγόπουλου, Θεσσαλονίκη, 2000, σ. 150).

4) Ο 7ος Κανόνας της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου επιτάσσει όπως ο καθαγιασμός της Αγίας Τράπεζας γίνεται με την τοποθέτηση σ' αυτή λειψάνων αγίων μαρτύρων

(Πηδάλιον, έκδοση “ Αστέρος” , Αθήνα, 1970, σ. 328).

Είναι δε αυτονόητο ότι η ύπαρξη των λειψάνων προϋποθέτει την προηγηθείσα ταφή τους. Η καύση λοιπόν των νεκρών αντιστρατεύεται το θείο θέλημα, γιατί στερεί τους πιστούς της δυνατότητας να αγιάζονται από τα αδιάφθορα και χαριτόβρυτα λείψανα των αγίων.

5) Ο άγιος Συμεών, αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης και μεγάλος λειτουργιολόγος, αναφέρει ότι η έκχυση του ελαίου πάνω στο ένταφιασμένο λείψανο ανάγει την αρχή του στους αγίους αποστόλους (P.G. 166, 686).

6) Από τις αρχαιολογικές έρευνες και ανασκαφές, τις κατακόμβες, τους τάφους των αγίων μαρτύρων και τα πλήθη των κοιμητηρίων μαρτυρείται η συνείδηση των πιστών και το αρχαίον έθος της Εκκλησίας στην ταφή των νεκρών.

7) Η ταφή των νεκρών εκφράζει την πίστη της Εκκλησίας προς την Ανάσταση καί τήν αιώνιο ζωή. Ο σεβασμός προς τα λείψανα των κεκοιμημένων αποδεικνύει την πίστη μας στην αθάνατη ψυχή.

Η ταφή λοιπόν των νεκρών αποτελεί αρχαία και αδιάκοπη παράδοση της Εκκλησίας, η οποία στηρίζεται στο σεβασμό του ανθρωπίνου σώματος ως «ναόν του Θεού» (Πρβλ. Α’ Κορ. 3, 16).

8) Η καύση των νεκρών αποτελεί ασέβεια προς τον Πλάστη και Δημιουργό, διότι αποδεικνύει απιστία προς τη μέλλουσα ζωή καί συμβολίζει τον αφανισμό και την ανυπαρξία. Είναι ταυτόχρονα αντίθετη προς τους υπό του Δημιουργού τιθέντας νόμους της φύσεως, οι οποίοι προνοούν φθορά και αποσύνθεση και όχι καύση. Η καύση των νεκρών είναι βιασμός της φύσεως, όπως ακριβώς οι πυρκαγιές των δασών φέρνουν την οικολογική καταστροφή.

9) Οι υπέρμαχοι της καύσης των νεκρών επικαλούνται κυρίως ως λόγους, την εξοικονόμηση χώρου και τη μόλυνση του υπεδάφους. Οι δικαιολογίες όμως αυτές δεν ευσταθούν καί είναι «προφάσεις εν αμαρτίαις». Αφού οι άνθρωποι έχουν μολύνει την ατμόσφαιρα και απειλούν το όλο οικοσύστημα με τις καταχρήσεις και την ανεξέλεγκτη εκμετάλλευση των πόρων της Γης, υποκριτικά ισχυρίζονται ότι κινδυνεύει η υγεία τους από τους νεκρούς.

Ακριβώς το αντίθετο θα συμβεί με την καύση των νεκρών. Τα αποτεφρωτήρια θα είναι εστίες οχληρίας και θα επιβαρύνουν την ήδη μολυσμένη ατμόσφαιρα. Επί πλέον, θα υπάρχει ο κίνδυνος συγκάλυψης εγκληματικών ενεργειών με την καταστροφή των τεκμηρίων.

10) Τα βαθύτερα αίτια της επιθυμίας για την καύση των νεκρών είναι ο αγνωστικισμός, η αθεΐα και η έλλειψη πίστεως στη μετά θάνατο ζωή.

Η καύση των νεκρών είναι αποτέλεσμα της μηδενιστικής αντίληψης της ζωής και δουλικής υποταγής σε συνθήκες ξένες προς τη λειτουργία της φύσεως. Μόνο ελάχιστοι άθεοι, οι όποιοι τρέμουν με την ιδέα ότι είναι «κατ' εικόνα Θεού» πλασμένοι, λόγω του εσωτερικού κενού της ψυχής τους και της διχασμένης προσωπικότητάς τους, ίσως να θελήσουν να εκφράσουν την επιθυμία να αποτεφρωθεί η σωρός τους, εκδιπλώνοντας έτσι την εωσφορική εγωκεντρική ιδιορρυθμία τους.

Με την αλαζονική αυτή συμπεριφορά τους, αποκαλύπτουν την άσέβειά τους προς τον Θεό και την έλλειψη πίστεως στην ύπαρξη της αιωνίου ζωής. Φανερώνουν ακόμη το φόβο που τους διακατέχει και την απεγνωσμένη προσπάθειά τους να φιμώσουν την εξεγειρόμενη συνείδησή τους. Έχουν την ψευδαίσθηση ότι με την αποτέφρωση του σώματός τους θα καταλήξουν στην ανυπαρξία και το μηδενισμό. Με τον τρόπο όμως αυτό αποκόπτουν τους εαυτούς τους από την Εκκλησία δείχνοντας ότι δεν πιστεύουν στην ανάσταση των νεκρών και στον παντοδύναμο Θεό, ο οποίος δύναται στους έσχατους καιρούς να αναστήσει όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους, ανεξαρτήτως του τρόπου του θανάτου τους.

Με μόνη διαφορά ότι θα αναστηθούν «οι τα αγαθά ποιήσαντες εις ανάστασιν ζωής», «οι δε τα φαύλα πράξαντες εις ανάστασιν κρίσεως» (Ίωάν. 5, 29).

11) Όσοι από τους ορθοδόξους χριστιανούς επιθυμούν την καύση των νεκρών σωμάτων τους, ας γνωρίζουν ότι αποκόπτουν τους εαυτούς τους από το θεανθρώπινο σώμα του Χριστού. Η Εκκλησία, συνεπής προς τη διδασκαλία του ιερού Ευαγγελίου, έχει κάθε δικαίωμα να αρνηθεί την τέλεση της εκκλησιαστικής κηδείας και των εκκκλησιαστικών μνημοσυνών, σε όσους θελήσουν νά αποτεφρωθούν μετά το θάνατο τα σώματά τους. Ουδείς δύναται να εξαναγκάσει την Εκκλησία να ενεργήσει αντίθετα προς τις πεποιθήσεις της.

(Πηγή: vatopaidi.wordpress.com)